

de Planer, der ere forelagte Tinget her som Bilag til Lovforslaget. Jeg tillod mig allerede ved 1ste Behandling at gøre opmærksom paa, at jeg syntes, der var en Inkonsekvens i den Opstillingsmaade, der er brugt i de to Planer, idet Antallet af Gevinster er det samme for et Lotteri paa 120,000 og et paa 130,000 Lodder. Den ærede Finansminister gjorde opmærksom paa, at ganske vist var dette Tilfældet, men alligevel vilde Chansen for at vinde i det 130,000 Lodders Lotteri være større, end den nu er. Det er jo ganske rigtigt, det erkender jeg, men det saa mig lidt underligt ud, saaledes som det var opstillet i de forelagte Planer. Sandsynligheden for at vinde opgjorde den ærede Finansminister i Landstingets Tidende Sp. 506 saaledes: i det nuværende Lotteri 2:11 eller $0,1818$, for det 120,000 Lodders Lotteri: $0,208$ og for det 130,000 Lodders Lotteri: $0,192$. Uagtet vi altsaa ikke have kunnet behandle Spørgsmaalet om selve Planerne, er der dog et Par enkelte Bemærkninger, som vi have henvendt til den ærede Finansminister i en Skrivelse, som vi afsendte straks efter Udvalgets Nedsættelse. Vi henstillede nemlig, om man ikke i det 120,000 Lodders Lotteri kunde komme bort fra Gevinsterne paa 60 Kr., og dernæst dette, om man ikke i Planen for det 130,000 Lodders Lotteri skulde blive staaende ved den højeste Gevinst, som nu gives, nemlig paa 150,000 Kr. plus eventuel Præmie. Den ærede Finansminister har i den Skrivelse, der er aftrykt som Bilag til Betænkningen, ikke troet at kunne gaa ind paa disse Henstillinger, og, som sagt, vi tør jo ikke blande os i det, det er en Administrationssag. Men vi maa dog udtale, at vi synes, at hvis man gaar til et Lotteri paa 120,000 Lodder, er det ikke heldigt at komme til Gevinster paa 60 Kr., som knap dække Indsatsen. Det er jo egentlig det samme, som vi havde tidligere, at man faar Frilodder. Det tror jeg ikke, Spillerne ere saa rigtig glade ved, de ville hellere have noget, de kunne putte i Lommen. Vi have faaet en Plan, hvor den mindste Gevinst er paa 400 Kr., det var jo noget, der kunde batte; jeg tør imidlertid ikke bringe den frem, men jeg skal med Fornøjelse overlade Finansministeren denne Spilleplan, hvis han tror at kunne bruge den lige over for sine sagskyndige. Naar man skulde forhøje de mindste Gevinster fra 60 Kr. til 100 Kr., maatte man naturligvis tage de Penge paa anden Maade. Men efter min foreløbige Beregning vil man dog derved komme til

et Gevinstantal af 24,000, og svarende til de 120,000 Lodder vil det altsaa give en Sandsynlighed af $\frac{1}{5}$ eller $0,20$, altsaa ogsaa større, end den er for Øjeblikket.

Det andet Punkt: ikke at gaa til en Gevinst paa 200,000 Kr. ved det 130,000 Lodders Lotteri, har den ærede Finansminister ogsaa modsat sig. Jeg tror, man kan blive staaende ved en Gevinst paa 150,000 Kr., det er dog en temmelig betydelig Sum at vinde, og jeg tror, den er tillokkende nok. Men jeg skal indrømme, at naar man ser paa Planer fra Udlandet — en saadan har jeg ogsaa faaet i Dag — prange de med store Gevinster paa 500,000 Mark, som naturligvis springe Folk i Øjnene og gøre dem lystne paa at spille. Men naar man ser nærmere til, ere de Lotteriplaner, man faar fra Udlandet, dog langt fra saa gode som vore, idet der er saa mange smaa Gevinster, og der jo desuden altid fra Gevinsten fradrages de Gebyrer, som vi herhjemme trække fra, inden vi fordele det indkomne til Gevinster. Naar man forlod de 200,000 Kr. som største Gevinst og satte den til 150,000 Kr., blev der altsaa 50,000 Kr. disponible, som man kunde fordele til Mellemgvinsterne, som jeg tror er dem, Folk holde mest af at faa. De ville hellere have 1,000 eller 2,000 eventuelt 5,000 Kr. end have Udsigt til at vinde 200,000 Kr. — som de dog aldrig vinde.

Et Punkt, som vi endelig endnu have behandlet i Udvalget, og som vi have givet Udtryk i vor Slutningsbemærkning i Betænkningen, er Spørgsmaalet om Kontrollen ved Salg af Lotterisedler af ikke-autoriserede Kollektører. Det er jo givet, at der finder et betydeligt Salg Sted fra Forhandlere, som ikke ere autoriserede af Staten som Klasselotterikollektører. Man ser endogsaa i Aviserne, især i „Berl. Tidende“, meget hyppig Avertissementer derom, og det er ogsaa blevet trukket frem i Bladene, at denne Sport drives saa vidt, at der sendes trykte Brevkort rundt fra Forhandlere her i Byen, hvori de tilbyde saa og saa mange Lodder, som de altsaa kunne forhandle. Hvorledes man skal komme dette Forhold til Livs, have vi ikke kunnet finde ud af. Der har været Spørgsmaal om at forbyde Pantsætning af Lodsedler ud over et vist Beløb, de maatte ikke pantsættes for et højere Beløb end det, som det første Fornøjeslod koster. Paa samme Maade har der været Tale om at forbyde Salg af Lotterisedler til lavere Pris end Købelodsprisen. Men dette er et saa indviklet Spørgsmaal, at vi ikke have